

Arrest

nr. 231 733 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 226 634 van 25 september 2019 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 februari 2000.

Op 24 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarige zus, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 21 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 april 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarige zus, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 31 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 23 januari 2020 met nummer 231 732 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring.

Op 13 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Neteland op 13.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [P.]

voornaam: [L.B.N.]

geboortedatum: 25.02.2000

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene reisde de Schengenzone binnen op 17.09.2018 met een geldig visum, afgeleverd door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten.

Het gegeven dat de zus [P.D.S.] en moeder [P.M.A.] van betrokkene in België wonen, kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met haar moeder en minderjarige zus heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van haar zus en moeder. Betrokkenes aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar minderjarige zus werden dan ook geweigerd. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de

nabijheid van haar familie. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes familie kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart dat ze hier is om bij haar moeder te blijven. Uit het administratieve dossier van betrokkenes moeder blijkt dat haar moeder in België verblijft sinds juni 2017. Betrokkene zelf kwam in september 2018. Voor haar komst naar België leefde ze ook al meer dan een jaar gescheiden van haar moeder.

Betrokkene verklaart dat ze in België is om bij haar moeder te blijven en omdat ze de school en opleiding hier beter vindt. Dit opent echter niet het recht op verblijf.

Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, gestoeld op de afhankelijkheid van haar minderjarige zus [P.D.S.] °22.07.2015 die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.09.2018, werd op 21.03.2019 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.03.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene at een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 31.07.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.09.2019 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, gestoeld op de afhankelijkheid van haar minderjarige zus [P.D.S.] °22.07.2015 die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.09.2018, werd op 21.03.2019 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.03.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 31.07.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.09.2019 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene verklaart dat ze onmiddellijk na haar aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming indiende. Dit blijkt echter niet uit het dossier. Wel diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van haar minderjarige zus.

Betrokkene verklaart dat ze in België is sinds oktober 2018. Ze verklaart dat ze naar België kwam omdat ze bij haar moeder wou zijn en dat ze niet terug wil omdat ze bij haar moeder wil blijven en omdat ze de school en opleiding hier beter vindt. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

3.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde bepalingen en wetsartikelen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *“In casu is de bestreden beslissing van 13.09.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet*

zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In het geval van verzoekster moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat deze bestreden beslissing, rekening houdend met het moment waarop het werd genomen, eigenlijk zelfs kennelijk onredelijk te noemen is.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing niet alleen te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM en het hoorrecht zoals in tweede middel zal blijken.

In casu werd verzoekster een bijlage 13septies betekend en tegelijk een inreisverbod van 2 jaren en een bijlage 20.

In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

- *Dat verzoekster niet de in artikel 2 vereiste documenten in haar bezit heeft;*
- *Dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten;*
- *Dat verzoekster haar duurzame familierelatie met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde minderjarige zus (en verblijfsgerechtigde Surinaamse moeder) niet afdoende heeft aangetoond;*
- *Dat verzoekster tracht te onderduiken door een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen;*
- *Dat er geen schending voorhanden is van artikel 8 EVRM;*

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een afwezigheid is om een termijn om het grondgebied te verlaten;

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar omdat verzoekster een de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet respecteert.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde bevel in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende het inreisverbod maar een bevel om het grondgebied te verlaten behelst dat eveneens duidelijk in concreto moet worden ingevuld, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een gelijkaardige inhoud opgenomen dewelke in het inreisverbod werd vermeld.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde minderjarige zus heeft;

Verzoekster toont minstens aan dat hij deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de minderjarige EU burger.

Immers, verzoekster is de Surinaamse zus van een EU burger (lees: Nederlandse zus). Immers, verzoekster heeft in Suriname samengewoond met haar Nederlandse zus (en Surinaamse moeder) op hetzelfde adres en maakt zo deel uit van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie maakt verzoekster dus deel uit van het gezin van de EU burger. De band tussen de EU burger en verzoekster is met name een bloedband.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de EU burger doordat zij met haar Nederlandse zus op hetzelfde adres was ingeschreven. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Er is geenszins sprake van onderduiken. De bestreden beslissing bevat niet de volledige waarheid, terwijl verwerende partij daarvan op de hoogte is, om minstens behoorde te zijn.

Verzoekster heeft afdoende aangetoond een duurzame familierelatie met haar Nederlandse minderjarige zus te hebben.

Het is niet omdat men het recht heeft om een nieuwe aanvraag in te dienen dat met zich tracht te onttrekken of tracht onder te duiken. Na lezing van huidig dossier blijkt de motivering van verwerende partij te falen in rechte en in feite.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een bevel oplegt zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster;

Gezien de verstreckende gevolgen van een bevel, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Betreffende de vermeende schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) diende te worden betekend.

De verzoekende partij verblijft immers in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet). Zo was de verzoekende partij op het ogenblik van haar arrestatie niet in het bezit van een geldig visum.

De verzoekende partij ontkent dit niet. Zij uit wel kritiek op het feit dat onvoldoende zou zijn gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Volgens verzoekende partij is er sprake van een “sanctie” die “verregaand en volstrekt disproportioneel” is.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht oordeelde dat er op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, nu er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat en dit conform artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

(...) 6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;"

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij op 24.09.2018 een eerste aanvraag tot vestiging indiende op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in functie van haar minderjarige zus [P.D.S.], die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zoals de gemachtigde aangeeft, werd deze aanvraag geweigerd omdat verzoekende partij niet kon aantonen dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie persoon, en evenmin kon aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Onmiddellijk na de betekening van de bestreden beslissing diende verzoekende partij een tweede aanvraag

De gemachtigde van de Minister stelde dan ook geheel terecht vast dat de verzoekende partij onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag indiende, zodat er conform artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

Verweerder besluit dat – in weerwil tot wat verzoekende partij voorhoudt- in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Verzoekende partij verwijst nog naar art. 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch verweerder benadrukt dat dit betrekking heeft op het inreisverbod dat aan verzoekende partij werd betekend.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Ook de voorgehouden schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij de motieven om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in se niet betwist.

Verzoekende partij meent evenwel dat geen risico op onderduiken kan worden vastgesteld, omdat zij deel uitmaakt van het gezin van haar zus. Verzoekende partij haalt aan dat zij minstens aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van haar zus.

Met dez kritiek recht verzoekende partij zich tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) dd. 31.07.2019. Dit maakt evenmin deel uit van huidige beroepsprocedure.

Verzoekende partij slaagt er bovendien niet in om haar kritiek in verband te brengen met de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder herhaalt dat het weerhouden risico op onderduiken steunt op de vaststelling dat verzoekende partij onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten een nieuwe aanvraag had ingediend. Verzoekende partij laat dit zelfs volledig onbesproken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Beoordeling van het eerste middel

3.1.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is een toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”

Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat indien er een risico op onderduiken bestaat, de verwerende partij nog steeds een termijn voor vrijwillig vertrek kan toekennen en dit kan koppelen aan preventieve maatregelen. Deze termijn voor vrijwillig vertrek kan ook korter dan zeven dagen zijn. Uiteindelijk kan de gemachtigde van de minister ook beslissen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegelaten omdat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet).

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek af te geven, de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, *Zh en O*, C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Het Hof heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* (C-554/13) van 11 juni 2015 het volgende gesteld: “69 Vervolgens vloeit, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voort om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (zie arrest *Boudjlida*, C 249/13, EU:C:2014:2431, punt 51). Bovendien moeten, blijkens de overwegingen 2, 6, 11 en 24 van richtlijn 2008/115 en artikel 5 ervan, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, waaronder het evenredigheidsbeginsel, besluiten die op grond van die richtlijn worden genomen, per geval worden vastgesteld en moeten deze terdege rekening houden met de grondrechten van de betrokkene.” Bijgevolg dient de gemachtigde van de minister duidelijk in een terugkeerbesluit aan te geven welke termijn aan de vreemdeling wordt gegeven om (vrijwillig) het grondgebied te verlaten.

Inzake het motief voor het niet toekennen van een termijn, namelijk het risico op onderduiken, wordt vastgesteld dat dit risico wordt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval

bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

De criteria opgesomd in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet zijn de volgende:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “actueel en reëel” moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In het arrest *Sagor* van het Hof (HvJ 6 december 2012, *Sagor*, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten *Mahdi en Z. Zh. en O.* van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, *Mahdi*, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Z. Zh. en O./Staatssecretaris voor veiligheid en justitie*, § 56) en staat tevens in het terugkeerhandboek: *“Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van het EU-recht, en met name het evenredigheidsbeginsel, moeten beslissingen die op grond van de terugkeerrichtlijn worden genomen, per geval worden vastgesteld. De voornoemde criteria moeten worden meegewogen in de algemene beoordeling van individuele situaties, maar kunnen niet als enige als grondslag dienen voor een automatische vaststelling van het risico op onderduiken.”*

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en dat elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken, Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92).

Aldus bevat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij op basis van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat, omdat zij – zoals wordt bepaald in artikel 1, §1, 11° en §2, 6° van de Vreemdelingenwet – onmiddellijk na het ontvangen van de beslissing van 21 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe aanvraag om gezinshereniging te bekomen heeft ingediend.

De verzoekende partij betwist niet dat zij na het ontvangen van de genoemde beslissing van 21 maart 2019 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse minderjarige zus heeft ingediend. Zij betoogt wel dat er *in casu* geenszins sprake is van een risico op onderduiken en dat er geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van haar situatie. De verzoekende partij wijst in haar middel op haar sterke band met haar gezin, namelijk haar moeder en haar minderjarige halfzus.

In casu is de verzoekende partij een jongvolwassene van twintig jaar oud die samenwoont met haar moeder en halfzus, die beiden verblijfsgerechtigd zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt

dat de verwerende partij het verblijfsadres van de verzoekende partij kent. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 september 2018 Nederland is binnengekomen met een visum voor de Schengenstaten, geldig tot 5 oktober 2018. Op 24 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse minderjarige zus. In navolging hiervan wordt zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 21 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 april 2019 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in, waardoor zij opnieuw in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie. De verzoekende partij mocht aldus gedurende deze tijd op het grondgebied verblijven. Tijdens deze hele periode heeft de verzoekende partij maar op één adres gewoond, namelijk op hetzelfde adres waar haar moeder en haar halfzus ook verblijven. Enkel op basis van voormelde elementen en rekening houdend met het feit dat het gaat om een jongvolwassen vrouw die samenwoont met haar zeer jonge halfzus (4 jaar), in functie van wie de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend, toont de verwerende partij niet aan dat er een reëel en actueel risico bestaat dat de verzoekende partij zich gaat onttrekken aan de verwijderingsmaatregel en dat daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek kan toegekend worden. Immers was haar verblijfsadres te allen tijde gekend door de verwerende partij en heeft de verzoekende partij ook een voldoende band met dit adres, gelet op haar samenwoning met haar moeder en haar halfzus. Door enkel te verwijzen naar de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij onmiddellijk na het ontvangen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een verwijderingsbeslissing een nieuwe aanvraag heeft ingediend volstaat op zich niet om aan te nemen dat er *in casu* een reëel en actueel risico bestaat dat de verzoekende partij zich gaat onttrekken aan de verwijderingsmaatregel en dat daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek kan toegekend worden, gelet op de individuele en specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. De Raad herhaalt dat het risico op onderduiken twee cumulatieve vereisten inhoudt. Er blijkt echter niet dat beide vereisten vervuld zijn, daar uit de bestreden beslissing geen individueel onderzoek blijkt waarbij rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing waarom de verwerende partij op basis van de voorliggende elementen onmiddellijk heeft gekozen voor een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en niet voor een verkorting van de termijn voor vrijwillig vertrek zoals artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet ook voorop stelt. De Raad beklemtoont dat uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat indien er een risico op onderduiken bestaat, de verwerende partij nog steeds een termijn voor vrijwillig vertrek kan toekennen die korter dan zeven dagen kan zijn. Slechts indien de verwerende partij meent dat er een dermate reëel en actueel risico bestaat dat de verzoekende partij zich gaat onttrekken aan de verwijderingsmaatregel, dan kan een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek toegekend worden. De verwerende partij beschikt bijgevolg over een ruime appreciatiemarge. De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt voorts niet onderbouwd door andere motieven. Er wordt benadrukt dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt.

De Raad wijst er tot slot op dat een bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een indicatie moet bevatten over de uitvoeringstermijn, namelijk van 0 tot 30 dagen, en het komt niet toe aan de Raad om dit te gaan bepalen in de plaats van de verwerende partij, wanneer de uitvoeringstermijn van nul dagen vernietigd wordt. Hiervoor kan verwezen worden naar de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 september 2019 de Raad informeert dat de verzoekende partij vrijgesteld werd, omwille van medische redenen omdat er geen behandeling in het land van herkomst is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld. De opmerkingen van de verwerende partij in haar nota doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Immers betekent de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om gezinshereniging te bekomen niet dat er geen verder individueel onderzoek dient te gebeuren in het kader van een risico op onderduiken. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS